չան ոչ մի խօսք չասեց և չը Տիրէսատրեալով՝ սրտաճմլիկ ձայնով մը սկսաւ ողբալ իր դժբախտութիւնը, որ մանաւանդ ամենէն աւելի կը վշտացնէր զինքը։

—Հանգստացիր, հայրիկ, մի՛ լար, ես ալ քեզի հետ պիտի լամ, ըսաւ Ռոզան, որ ինքն ալ չկրցաւ զսպել իր արտասուքները։

Ասոնք ըսելով՝ երկուքն ալ սկսան ողբալ և լալ։ Ասոնց ողբերը լսելով՝ ամէն կողմերէն հաւաքուեցան հարևանները, որոնք ամէնքն ալ ցաւակցութիւն յայտնեցին Ռոզային և Ռոզայի հայրիկին։ Ասոնցմէ ոմանք ալ ըսին Ռոզային, որ ինքն ալ լացէ, որպէսզի հայրիկին սիրտը մխիթարուի։ Ռոզան ալ սկսաւ լալ, և ամէնքն ալ միասին սկսան ողբալ և լալ։

Ասոնց մէջ կար մէկ հարևան մը, որ ըսաւ